

Repertoriumnummer 2015 /
Datum van uitspraak 12 januari 2016
Rolnummer 2014/AB/1065

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

derde kamer

Arrest

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk arrest
gedeeltelijk definitief en verzending naar de bijzondere rol

V. L.,

appellant, vertegenwoordigd door mr. PAQUOT Baudouin en mr. LACOMBE Sylvie, advocaat
te 1050 BRUSSEL, Louizalaan, 350 bus 2,

tegen

DKV BELGIUM NV, met maatschappelijke zetel te 1000 BRUSSEL, Bischoffsheimlaan 1 bus 8,
KBO 0414.858.607, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. VANDENBERGEN Alexander,
advocaat te 1000 BRUSSEL, Havenlaan 86C B 113.

***

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 14 oktober 2014 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel, 1e kamer (A.R. 14/642/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 25 november 2014,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

***

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 15 december 2015, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

***

*

I. FEITEN EN RECHTSPLEGING

1. Op 15 november 2004 ondertekenden de heer L. V. en de nv DKV Belgium (hierna aangeduid als *DKV*) een arbeidsovereenkomst voor bedienden van onbepaalde tijd, waardoor de heer V. met ingang van 1 januari 2005 werd aangeworven als algemeen directeur.
2. Op 10 juni 2005 werd hij aangesteld als afgevaardigd bestuurder. Op 22 september 2009 werd hij aangeduid als voorzitter van het directiecomité.
3. Op 20 mei 2010 ondertekende de heer V. namens DKV een sponsoringovereenkomst met de vzw Koninklijke Voetbalclub Tienen, waardoor voor een periode van 5 jaar telkens € 200.000 sponsorgeld aan de club zou betaald worden. DKV bevestigt dat deze tussenkomst intern goedgekeurd werd op de raad van bestuur van 19 september 2011.
4. De club kwam echter in moeilijk sportief en financieel vaarwater, waardoor de stad Tienen zich op 6 juli 2011 borg stelde voor een lening van de v.z.w., mits het sponsoringcontract in pand werd gegeven; dit gebeurde via een addendum aan het sponsoringcontract d.d. 23 mei 2011 waardoor volgens DKV deze overeenkomst niet tussentijds opzegbaar werd gemaakt.
5. De v.z.w. werd op 21 januari 2013 in vereffening gesteld en de voetbalclub maakte een doorstart in de c.v.b.a. KVK Tienen. Hierbij werden tal van financiële herschikkingen en engagementen gedaan, waarvan DKV stelt dat de heer V. hierbij eigengereid handelde zonder goedkeuring van de bestuursorganen van DKV. Hijzelf wijst op een onderzoeksrapport van 4 september 2013, waarin verwezen wordt naar een vergadering van de raad van bestuur van DKV van 18 maart 2013, waarin de doorstart werd gemeld en tevens het feit dat hij voorzitter werd van de c.v.b.a.
6. Het onderzoeksrapport van 4 september 2013 werd op 9 september 2013 te München besproken tussen de voorzitter van de raad van Bestuur, een bestuurder en 2 onderzoekers enerzijds en de heer V. anderzijds. Op 13 september 2013 keurde de heer V. het verslag van deze bespreking, mits enkele bemerkingen, goed.
7. Op 19 september 2013 vond er een raad van bestuur plaats, die besliste tot beëindiging van de bestuursmandaten en de arbeidsovereenkomst van de heer V. , alsook over de volmacht om deze beslissingen uit te voeren. De heer V. was op deze vergadering niet aanwezig; niet betwist wordt dat hem was gevraagd om afwezig te blijven.
8. Nadien volgde een vergadering met de heer V. , waarbij van de zijde van DKV aanwezig waren: de voorzitter van de raad van bestuur, een bestuurder, de auditor en twee advocaten. Op deze vergadering ondertekenden partijen een overeenkomst tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst in onderling akkoord op 19 september 2013 (art. 1); naast enkele andere punten i.v.m. deze beëindiging regelde art. 5 de betaling van ten onrechte verkregen bedragen, als volgt:

“5. BETALING VAN TEN ONRECHTE VERKREGEN BEDRAGEN

5.1. L. V. erkent dat hij op onrechtmatige wijze van de Vennootschap bedragen heeft bekomen en besteed. L. V. verbindt er zich toe alle door hem op onrechtmatige wijze bekomen en bestede bedragen, ongeacht hun vorm, terug te betalen aan de Vennootschap.

5.2. L. V. erkent dat de op onrechtmatige wijze verkregen en bestede bedragen in 5.1. minstens gelijk zijn aan 500.000 €. L. V. verbindt zich ertoe dit bedrag van 500.000 € terug te betalen aan de Vennootschap, op een door de Vennootschap hiertoe aangewezen bankrekening.

5.3. L. V. zal de maximale inspanning doen en hij zal samenwerken met de Vennootschap en haar adviseurs om de reserves in zijn ERGO pensioenplan aan te wenden ter betaling van de 500.000 € aan de Vennootschap en dit zo snel mogelijk en niet later dan 31 oktober 2013.

5.4. Indien de betaling vanuit het ERGO pensioenplan vermeld in 5.3. niet kan plaatsvinden om redenen buiten de wil van L. V. , dan zal deze laatste de betaling van 500.000 € zo snel mogelijk en niet later dan 31 december 2013 verrichten.

5.5. Van zodra de volledige bedragen, waar in 5.1. naar verwezen wordt, zijn vastgesteld, zullen Partijen overeenkomen binnen welke termijn het saldo (dit is, het bedrag dat 500.000 € overschrijdt) zal worden terugbetaald aan de Vennootschap. Deze termijn zal nooit langer zijn dan 6 maanden volgend op de datum waarop het saldo vaststaat".

9. Bij brief van 30 september 2013 van de raadslieden van de heer V. aan DKV meldden deze dat de inhoud van de ondertekende overeenkomst niet aan de werkelijkheid beantwoordde en dat de heer V. betwistte enig bedrag verschuldigd te zijn; DKV werd uitgenodigd om de verweten feiten te preciseren.

10. Bij antwoordbrief van 15 oktober 2013 van de raadslieden van DKV werd deze voorstellingswijze betwist en werd de heer V. uitgenodigd om de overeenkomst uit te voeren.

11. Uit de navolgende briewisseling blijkt dat beide partijen op hun standpunt bleven.

12. DKV start op 22 november 2013 de procedure tot het leggen van bewarend beslag op grond van art. 5.2 van de overeenkomst van 19 september 2013.

Nadat de beslagrechter te Brussel op 3 december 2013 dit beslag voorbarig achtte, werd het bij beschikking van het Hof van Beroep te Brussel van 21 januari 2014 toegestaan. Het derdenverzet van de heer V. werd bij arrest van 2 juni 2014 afgewezen als ontvankelijk, doch ongegrond.

De overeenkomst van 19 september 2013 vormde voor het hof een voldoende grondslag voor het leggen van bewarend beslag.

13. Ondertussen had DKV op 18 februari 2014 dagvaarding uitgebracht lastens de heer V. om op 4 maart 2014 te verschijnen voor de arbeidsrechtbank te Brussel teneinde veroordeling te bekomen tot betaling van:

- € 500.000 ten titel van schadevergoeding voorzien in art. 5.2 van de overeenkomst
- De wettelijke en gerechtelijke intresten op deze € 500.000 vanaf 1 januari 2014 tot de dag der algehele betaling
- € 773.959,39 provisioneel begroot ten titel van schadevergoeding voorzien in artikel 5.5 van de overeenkomst
- De wettelijke en gerechtelijke intresten op deze € 773.959,39 tot de dag der algehele betaling

Wat betreft de betaling van de schadevergoeding van € 500.000 vermeerderd met intresten werd de behandeling bij korte debatten conform art. 735 Ger. W. gevraagd.

Tevens werd de uitvoerbaarheid en de veroordeling tot de gerechtskosten gevraagd.

De heer V. stelde een tegenvordering in betaling van een provisionele opzeggingsvergoeding van € 1 en tot het aanbieden van outplacementbegeleiding conform de cao nr. 82 van de NAR.

14. De Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel weerhield de zaak op grond van art. 735 Ger. W. en velde op 14 oktober 2014 een tussenvonniss, waarbij de heer V. werd veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding van € 500.000, vermeerderd met de gevraagde intresten; voor het overige van de hoofdvordering en voor de tegenvordering werd een conclusiekalender en een pleitdatum bepaald.

De eerste rechter aanvaardde de geldigheid van de overeenkomst van 19 september 2013 en verwierp de ingeroepen wilsgebreken van geweld, dwaling; tevens werd aanvaard dat de overeenkomst een geldige oorzaak had.

15. Bij verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het arbeidshof te Brussel op 25 november 2014, tekende de heer V. hoger beroep aan en hij vroeg dat de twee onderdelen van de hoofdvordering van DKV zouden worden afgewezen als ongegrond en dat zijn tegenvordering ontvankelijk en gegrond zou worden verklaard; hij breidde deze tegenvordering als volgt uit:

- Veroordeling van DKV tot betaling van een provisionele schadevergoeding van € 178.036,50, vermeerderd met intresten
- € 1 provisioneel wegens derving bedrijfstoelag SWT voor de periode van 19 maart 2014 tot 6 maart 2015, vermeerderd met intresten;
- Betaling maandelijkse bedrijfstoelag tot juli 2018.

DKV vroeg de bevestiging van het vonnis van de eerste rechter en bijkomend veroordeling tot betaling van

In hoofdorde

- Een schadevergoeding van € 773.285,29 voorzien in art. 5.5 van de overeenkomst, vermeerderd met wettelijke en gerechtelijke intresten vanaf 1 januari 2014 tot de dag der algehele betaling, met kapitalisatie op 3 juni 2015 en dit op grond van art. 18 van de arbeidsovereenkomstenwet

In ondergeschikte orde

- Een schadevergoeding van € 773.285,29 voorzien in art. 5.5 van de overeenkomst, vermeerderd met wettelijke en gerechtelijke intresten vanaf 1 januari 2014 tot de dag der algehele betaling, met kapitalisatie op 3 juni 2015 maar dan op grond van het Wetboek van Venootschappen, in voorkomend geval te verzenden naar het hof van beroep te Brussel. De tegenvorderingen van de heer V. af te wijzen als ontvankelijk, doch ongegrond.

Hem te veroordelen tot de gerechtskosten van beide aanleggen.

II. BEOORDELING

16. Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, wat niet wordt betwist.

17. De heer V. wijst erop dat de vordering in ondergeschikte orde van DKV op grond van het Wetboek van Vennootschappen voor het eerst in graad van hoger beroep werd geformuleerd en dat deze op grond van art. 574, 1 Ger. W. onder de bevoegdheid van de rechtbank van koophandel ressorteert. Wegens gebrek aan aanhangigheid is het arbeidshof hiervoor volgens de heer V. niet bevoegd.

18. DKV laat hierop gelden dat ze in wezen haar oorspronkelijke vordering niet wijzigt, maar dat ze enkel de rechtsgrond preciseert, die ze bij de inleiding niet als dusdanig diende aan te geven, daar de rechtsgrond geen deel uitmaakt van “het onderwerp en de korte samenvatting van de middelen van de vordering”, zoals bedoeld in de toenmalige versie van art. 702, 3° Ger. W.

19. Het arbeidshof stelt vast dat beide partijen in hoofdorde de vordering kaderen in art. 18 van de arbeidsovereenkomstenwet.

DKV stelde in de inleidende dagvaarding uitdrukkelijk zijn vordering ‘ten titel van schadevergoeding voorzien in artikel (5.2 of) 5.5 van de Overeenkomst’ en behoudt dit ook in haar vordering in graad van beroep in hoofd en in ondergeschikte orde.

Anders dan de heer V. voorhoudt, geldt de voorrangregeling van art. 565, 2° tot 5° Ger. W. niet enkel in geval van aanhangigheid, maar ook in geval van samenhang (zie art. 566 Ger. W.).

Zonder zich uit te spreken over de grond van de vordering(en), zou er, gelet op de vraag tot betaling van een schadevergoeding en de daaruit voortvloeiende beoordeling van de aansprakelijkheid van de heer V. , bij een gebeurlijke nieuwe vordering op grond van de aansprakelijkheid wegens de regels van het Wetboek van Vennootschappen, alleszins samenhang zijn met de aansprakelijkheid als CEO, zodat de voorrangregeling geldt en het arbeidshof bevoegd blijft.

De vraag tot verwijzing naar het hof van beroep te Brussel is dan ook ongegrond.

De geldigheid van de overeenkomst van 19 september 2013

20. De heer V. laat gelden dat deze overeenkomst onder dwang werd getekend, dat hij gedwaald heeft en dat de overeenkomst geen geldige oorzaak heeft.

Geweld of dwang

21. Geweld of dwang bestaat uit het uitoefenen van een fysieke of morele dwang, minstens uit de dreiging daarmee. Het geweld moet van dien aard zijn dat het op een redelijk mens moet indruk maken en hem kan doen vrezen dat hij zelf of zijn vermogen aan een aanzienlijk en dadelijk kwaad is blootgesteld. Hierbij wordt gelet op de leeftijd, het geslacht en de stand van de personen. (art. 1112 BW)

Morele dwang tast de geldigheid van de toestemming slechts aan voor zover hij onrechtmatig of ongeoorloofd is (Cass. 7 november 1977, *JTT* 1978, 45; Cass. 12 mei 1980, *JTT* 1981, 169; Cass. 23

maart 1998, *JTT* 1998, 378; *Soc. Kron.* 1999, 230 met noot; Cass. 15 mei 2000, *JTT* 2000, 371 met noot; *Soc. Kron.* 2004, 17 met noot).

22. In de relatie werkgever-werknemer verwijst de rechtsleer naar het richtinggevende cassatiearrest van 24 maart 2003 (*JTT* 2003, 360 met noot; *Soc. Kron.* 2003, 449) waarin benadrukt wordt dat de feitenrechter het onrechtmatig karakter van de dwang mag afleiden uit de omstandigheden waarin de werkgever de overeenkomst ter ondertekening voorlegde en niet uit het onderzoek van de gebeurlijke ernst van de verwijten. (S. STIJNS, *Verbintenissenrecht, boek 1*, Brugge, die Keure, 2005, 89, nr. 120)

In dit cassatiearrest had de feitenrechter het moreel geweld aanvaard, rekening houdend met de oproeping, die geen reden vermeldde, zodat de werknemer zijn verdediging niet kon voorbereiden, geen raadsman kon raadplegen en hem evenmin bedenktijd toekwam, waardoor hij enkel een vooraf opgemaakt stuk kon ondertekenen ten aanzien van een gezagsorgaan. Deze elementen zijn in huidige zaak hetzij niet aanwezig, hetzij van minder zwaarwegend belang.

23. In huidige zaak heeft de eerste rechter de dwang niet aangenomen omwille van de professionele loopbaan en ervaring als CEO en voorzitter van het directiecomité in hoofde van de heer V. en zijn leeftijd van 60 jaar.

Ook in het arrest van het hof van beroep te Brussel van 26 mei 2014 wordt gewezen op de professionele achtergrond van de heer V. , waardoor hij zeer goed diende te beseffen wat de inhoud en de draagwijdte was van de overeenkomst die hij op 19 september 2013 onderschreef.

24. Dit arbeidshof sluit zich bij deze beoordeling aan. De vergadering van 19 september 2013 werd voorafgegaan door een raad van bestuur, waarop de heer V. uitgenodigd was en waarop zijn ontslag als gedelegeerd bestuurder was geagendeerd. Hij wist dus zeer goed wat er aan de gang was. Voorafgaandelijk werd hij bevraagd in het onderzoek en dit werd uitvoerig overgedaan op de vergadering te München met bestuursleden en auditors op 9 september 2013 (stuk 10 DKV). Het verslag van deze bespreking werd hem overgemaakt en hij formuleerde enkele opmerkingen (stukken 11 en 12 DKV)

Zodoende werd hem alle mogelijkheid verleend om zich adequaat te verdedigen en werd hij geenszins verrast. Terecht moet hierbij worden weerhouden dat hij in zijn hoge functies gewoon was om belangrijke contracten te evalueren en te ondertekenen. (vgl. met Cass. 23 maart 1998, *Soc. Kron.* 1999, 230 en de noot bij dit arrest)

Dwaling

25. Dwalen is een verkeerde voorstelling hebben van de werkelijkheid. Niet elke dwaling komt in aanmerking als wilsgebrek. Dwaling is alleen dan een oorzaak van nietigheid van de overeenkomst, wanneer zij de zelfstandigheid betreft van de zaak die het voorwerp van de overeenkomst uitmaakt. (art. 1110 BW)

Om door de nietigheid van de overeenkomst te kunnen worden gesanctioneerd, moet de dwaling verschoonbaar zijn; dit betekent dat de dwalende persoon de vernietiging van het contract maar kan bekomen indien ook een redelijk mens in gelijkaardige omstandigheden zou hebben gedwaald. (Cass., 6 januari 1944, *Arr. Cass.*, 1944, 66; Cass., 10 april 1975, *Arr. Cass.*, 1975, 871; Cass., 13 februari 1978,

Arr. Cass., 1978, 705; *Cass.*, 20 april 1978, *Arr. Cass.*, 1977-78, 960). De bewijslast hiervan ligt bij degene die zich op dwaling beroept. (S. STIJNS, *a.w.*, 82, nr. 107 en de rechtspraak geciteerd in voetnoot 33)

26. Het arbeidshof verwijst opnieuw naar de elementen aangehaald in de randnummers 23 en 24, waaruit volgt dat de heer V. goed wist waarmee hij bezig was en er geen elementen zijn die van aard zijn om aan te nemen dat een redelijk persoon in zijn situatie de overeenkomst niet geldig kon afsluiten en ondertekenen.

27. Immers, de heer V. verwijst hier zelf naar het intern onderzoek en de bespreking ervan, gevolgd door zijn opmerkingen.

Er is geen betwisting over het feit dat het aanvankelijke sponsoringcontract met goedvinden van DKV werd afgesloten en aangenomen kan worden dat op de raad van bestuur de doorstart en bestuursfunctie van de heer V. in de voetbalclub aan de orde is geweest.

De verwijten aan hem gericht hadden echter betrekking op het in dien hoofde op onrechtmatige wijze bekomen en besteden van aan de vennootschap toekomende bedragen. Dit gebeurde doordat hij de overeengekomen en toegelaten limieten van de sponsoring eigenmachtig verhoogde. Hij geeft overigens een gedeeltelijk gebrek aan transparantie ten aanzien van de bestuursorganen toe.

28. Ook hier was hij vanuit zijn functie perfect in staat om zijn verantwoordelijkheid, zijn aandeel hierin en de aard ervan alsook de toegebrachte schade te evalueren en te beoordelen.

De mogelijke alternatieven en latere onderzoekingen doen daaraan geen afbreuk en maken deel uit van de afweging die hij diende en kon maken n.a.v. de ondertekening van de overeenkomst.

De elementen die hij nu wil inroepen, waren voldoende aan hem bekend en maken deel uit van de door hem gemaakte evaluatie, maar zijn niet van aard om aan te nemen dat ieder redelijk mens in gelijkaardige omstandigheden de zelfstandigheid van de zaak niet zo kon beoordelen.

Hij erkende immers het op onrechtmatige wijze bekomen en besteden van aan de vennootschap toekomende bedragen en dit nadat er een intern onderzoek plaatsvond, waarin hij betrokken was en werd gekend. Het feit dat hij dit achteraf terug in twijfel wil trekken, is irrelevant.

De oorzaak van de overeenkomst

29. Een overeenkomst zal geen oorzaak hebben wanneer zij uitgaat van een veronderstelling of voortbouwt op een rechtsverhouding, waarvan achteraf blijkt dat zij niet met de werkelijkheid overeenkomt, onbestaande is of vernietigd werd. Een dwaling over een beslissende beweegreden kan gelijkgesteld worden met het ontbreken van een oorzaak. (S. STIJNS, *a.w.*, 104-105, nr. 145 en voetnoot 172)

Hierboven werd vastgesteld dat er geen dwaling over een beslissende beweegreden aanwezig was.

30. Er kan zelfs een oorzaak zijn, wanneer de beslissende beweegreden niet meteen duidelijk is. Zo aanvaardde het Hof van Cassatie als oorzaak van een overeenkomst de bedoeling van de contractant om een schadegeval definitief te regelen, ook al kwam achteraf vast te staan dat de schuld van de (verzekerde van de) contractant niet aan hem te wijten was. (*Cass.* 2 juni 1972, *Arr. Cass.* 1972, 931; S. STIJNS, *a.w.*, 105, nr. 145 en voetnoot 175)

31. Het is duidelijk dat de heer V. zijn aansprakelijkheid en schadeafhandeling definitief heeft willen regelen in de overeenkomst van 19 september 2013 en dit ingevolge het onrechtmatig bekomen en besteden van aan de vennootschap toekomende bedragen. De overeenkomst had dan ook een geoorloofde oorzaak.

32. Uit dit alles vloeit voort dat de heer V. en DKV op 19 september 2013 een geldige overeenkomst met een geoorloofde oorzaak hebben aangegaan en dat deze overeenkomst niet door een wilsgebrek behept was.

De bijkomende nevenelementen, die de heer V. inroept om het omgekeerde voor te houden, doen aan deze conclusie geen afbreuk.

De strekking van de overeenkomst van 19 september 2013

- Wat betreft de beëindiging van de arbeidsovereenkomst

33. In art. 1.1 van de overeenkomst van 19 september 2013 beëindigden de partijen op dezelfde datum de arbeidsovereenkomst in onderling akkoord. Benadrukt kan worden dat een dergelijke beëindiging zelfs mogelijk is zonder de fout van één der contractanten.

34. Bij een beëindiging in onderling akkoord ontstaat er een wederzijdse rechtsverhouding. Dit vormt geen beëindiging door ontslag, wat een eenzijdige rechtshandeling is. Een ontslag is immers een gedraging waardoor een partij aan de andere partij ter kennis brengt dat zij de arbeidsovereenkomst wil beëindigen. (Cass. 23 maart 1981, *Arr. Cass.* 1981,-82, 817; Cass. 12 september 1988, *RW* 1988-89, 507; Cass. 18 december 1989, *TSR* 1990, 22; Cass. 19 mei 2008, *JTT* 2008, 394)

35. Tijdens de zitting van de raad van bestuur van 19 oktober 2013, waarop de heer V. afwezig was, gebeurde geen dergelijke kennisgeving.

36. Uit de stukken waarop het arbeidshof vermag acht te slaan en meer bepaald stuk 40 van DKV, zijnde de notulen van de vergadering van de raad van bestuur van 19 september 2013, volgt immers dat beslist werd tot beëindiging van de vennootschapsrechtelijke mandaten van de heer V. , waarvoor de raad van bestuur bevoegd was (eerste besluit) en tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst van de heer V. (tweede besluit) met opdracht aan ieder van de resterende bestuurders om deze besluiten uit te voeren (derde besluit).

Hierbij werd de wijze van beëindiging open gelaten.

37. Hierna werd de vergadering gehouden, vermeld in randnummer 8, die leidde tot de ondertekening van de overeenkomst van 19 september 2013.

Deze overeenkomst werd afgesloten ter uitvoering van het tweede besluit m.b.t. de beëindiging van de arbeidsovereenkomst van de heer V. .

Dit blijkt duidelijk uit de voorafgaande overwegingen “*waarbij*” verwezen wordt naar:

A. De indiensttreding van de heer V. ‘*met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur (Arbeidsovereenkomst)*’

B. De intentie om deze arbeidsovereenkomst in onderling akkoord te beëindigen.

Art. 1 bevestigt de beëindiging in onderling akkoord en de overige artikelen regelen de stopzetting van de arbeidsovereenkomst.

38. Wanneer de heer V. voorhoudt dat hij tijdens deze vergadering op eenzijdige wijze ontslagen werd door zijn werkgever, dan heeft hij hier van de bewijslast, aangezien DKV dit betwist. Hij bewijst zijn bewering niet en de overeenkomst wijst op het tegendeel.

39. Hieruit vloeit voort dat de tegenvorderingen, zoals aangepast, ongegrond zijn, daar ze allen verkeerdelijk gebaseerd zijn op de veronderstelling van een eenzijdig ontslag. Immers een beëindiging in onderling akkoord geeft in beginsel geen aanleiding tot betaling van een opzeggingsvergoeding. (Cass. 26 september 1994, *Soc. Kron.* 1995, 15)

Art. 13 van de wet van 5 september 2001 tot verbetering van de werkgelegenheidsgraad van de werknemers (*BS* 15 september 2001) en art. 3 van de CAO nr. 82 van de NAR d.d. 10 juli 2002 betreffende het recht op outplacement voor werknemers van 45 jaar en ouder die worden ontslagen (KB 20 september 2002 *BS* van 5 oktober 2002) voorzien slechts in een recht op outplacement wanneer de arbeidsovereenkomst eenzijdig door de werkgever werd ontslagen, zoals overigens reeds blijkt uit de titel van de cao.

Ook in art. 3 van de CAO nr. 17 van de NAR d.d. 19 december 1974 tot invoering van een regeling van aanvullende vergoeding ten gunste van sommige bejaarde werknemers indien zij worden ontslagen (KB 16 januari 1975, *BS* 31 januari 1975), zoals gewijzigd, wordt slechts in aanvullende vergoedingen voorzien ingeval van ontslag, zoals opnieuw ook blijkt uit de hoofding van de cao.

- **Wat betreft de aansprakelijkheid en de betaling van schadevergoeding**

• **Op grond van art. 5.2 tot 5.4 van de overeenkomst**

40. Art. 5 betreft de aansprakelijkheid van de heer V. als werknemer (zie randnummer 37). Deze is op grond van art. 18 van de arbeidsovereenkomstenwet beperkt tot de gevallen van bedrog, zware schuld of herhaaldelijk voorkomende lichte schuld.

Art. 5.1 impliceert dan ook de erkenning van de heer V. dat hij in die zin aansprakelijk is.

41. Uit de voorafgaande overwegingen van de overeenkomst vloeit immers ook voort dat het niet in de bedoeling van partijen gelegen heeft om de aansprakelijkheid van de heer V. op basis van het Wetboek van Vennootschappen te regelen. De vordering tot het bekomen van schadevergoeding op grond van art. 5.2 en 5.5 van deze overeenkomst moet dan ook bezien worden vanuit de aansprakelijkheidsbeperking van art. 18 van de arbeidsovereenkomst.

De verwijzing in deze procedure naar de aansprakelijkheid op basis van het Wetboek van Vennootschappen is daardoor alleszins ongegrond.

42. Overigens wijst ook het navolgend verslag van bijzonder onderzoek, dat DKV op 20 december 2013 afsloot, dat enkel de 'wanpraktijken begaan door de voormalige CEO' onderzocht werden.

De heer V. was bediende als CEO.

43. In art. 5.2 erkent de heer V. dat de op onrechtmatige wijze verkregen en bestede bedragen minstens gelijk zijn aan € 500.000, waarvan in 5.3 en 5.4 de betaalmodaliteiten worden overeengekomen.

Hierdoor diende hij dit minimumbedrag alleszins voor 31 december 2013 te voldoen.

44. Terecht heeft de eerste rechter hem dan ook tot betaling van dit bedrag vermeerderd met intresten vanaf 1 januari 2014 veroordeeld. Gelet op de geldigheid van de overeenkomst, die het bedrag bepaalde, is het overbodig de raming van dit bedrag verder te verifiëren.

Het hoger beroep is daardoor ongegrond.

45. In haar beroepsconclusie van 3 juni 2015 vraagt DKV de kapitalisatie van de intresten.

46. Sinds het cassatiearrest van 22 december 2006 (*RW* 2006-07, 1439 met noot A. VAN OEVELEN; *JT* 2007,458) wordt aanvaard dat dergelijke kapitalisatie mogelijk is bij moratoire intresten op geldschulden.

Opdat kapitalisatie van intresten mogelijk zou zijn, moeten drie voorwaarden samen vervuld zijn:

1. het moet gaan om vervallen intrest van kapitalen;
2. over een heel jaar verschuldigd;
3. er moet een gerechtelijke aanmaning zijn, die bij elke jaarlijkse vervaldag hernieuwd moet worden. (J. Petit, *Interest*, APR, p. 194, nr. 207).

De beroepsconclusie van 3 juni 2015 houdt een gerechtelijke aanmaning in.

Deze voorwaarden zijn vervuld, zodat de kapitalisatie kan worden toegestaan.

- **Op grond van art. 5.5 van de overeenkomst**

47. Art. 5.5 bepaalt:

Van zodra de volledige bedragen, waarnaar in 5.1 verwezen wordt, zijn vastgesteld, zullen partijen overeenkomen binnen welke termijn het saldo (dit is, het bedrag dat € 500.000 overschrijdt) zal worden terugbetaald aan de Vennootschap. Deze termijn zal nooit langer zijn dan 6 maanden volgend op de datum waarop het saldo vaststaat.

48. Uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat partijen dit bedrag hebben vastgesteld en een overeenkomst hebben gesloten over de betalingstermijn, rekening houdend met art. 5.5.

Door de betwisting over art. 5.2 heeft DKV blijkbaar nagelaten om de heer V. hiertoe uit te nodigen. Bezwaarlijk kan voorgehouden worden dat het stuk 15 van DKV aan deze bepaling voldoet; terecht wijst de heer V. erop dat deze bedragen niet eens kloppen met deze vermeld in stuk 53 van DKV. Uiteraard is een vermelding als “andere facturen”, uitgelegd met een “Bv.” geen ordentelijke vastlegging van schade. DKV lijkt dit ook te beseffen daar ze pas in haar laatste beroepsconclusie de voorlegging van een “lijst van facturen” aanbiedt; in pleidooien biedt ze de voorlegging van de facturen zelf aan.

49. Bovendien is niet duidelijk of enkel de schade, voortvloeiend uit art. 18 van de arbeidsovereenkomstenwet, becijferd werd.

Tevens ontbreekt elk verder verantwoordings- of verificatiestuk, alsmede een betalingsbewijs van de voorgehouden onkosten.

Partijen dienen op dit punt onderling orde op zaken te stellen, waarna kan gezien worden of er nog een betwisting rest. De zaak dient in afwachting hiervan naar de bijzondere rol te worden verzonden.

50. Rekening houdend hiermee, heeft het arbeidshof geen determinerende deloyale procesvoering vastgesteld, waaruit zou voortvloeien dat één der partijen in haar rechten van verdediging zou zijn geschaad.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24,

Recht sprekend op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk,

Gelet op de devolutive kracht van het hoger beroep, verklaart zich bevoegd om te oordelen over de betwisting, maar zegt voor recht dat de overeenkomst van 19 september 2013 betrekking heeft op de uitvoering van de arbeidsovereenkomst, waardoor de aansprakelijkheid enkel kan beoordeeld worden in het licht van art. 18 van de arbeidsovereenkomstenwet.

Bevestigt het bestreden vonnis met dien verstande dat de intresten mogen gekapitaliseerd worden op datum van 3 juni 2015.

Wijst de oorspronkelijke tegenvorderingen af als ontvankelijk, doch ongegrond.

Verzendt de zaak naar de bijzondere rol om partijen toe te laten verder uitvoering te geven aan art. 5.5 van de overeenkomst.

Aldus worden de gerechtskosten aangehouden.

Aldus gewezen en ondertekend door de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Lieven LENAERTS,
Lucrèce REYBROECK,
Daniël HEYVAERT,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

kamervoorzitter,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
griffier.

Lieven LENAERTS,

Sven VAN DER HOEVEN,

Lucrèce REYBROECK,

Daniël HEYVAERT.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van dinsdag 12 januari 2016 door:

Lieven LENAERTS, kamervoorzitter,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Lieven LENAERTS,

Sven VAN DER HOEVEN.